

KATHI APPELT & ALISON MCGHEE

MISSCHIEN

EEN

VOS

vertaald door Annelies Jorha

LEOPOLD

1

‘Ik lijk op mama, denk ik,’ zei Sylvie. ‘Maar jij lijkt op papa. Dus staan we quitte. Toch?’

Juul keek naar haar stenenverzameling, die keurig gesorteerd op het dekbed lag. Eerst op categorie – sedimentaire, metamorfe en stollingsgesteenten –, daarna op grootte. Het chaotische heelal werd kleiner en overzichtelijker als ze het in rijen had gerangschikt. Ze pakte een stukje blauwgrijze leisteen in haar hand. Het voelde als een kleine daad van verzet dat ze niet het marmer pakte dat Sylvie haar ooit had gegeven. Dit was geen dag voor het marmer, omdat ze nog steeds boos op Sylvie was.

Sylvie liet haar wijsvinger langzaam als een slang over de kreukelige dekens naar Juul kronkelen. Die gewoonte was ontstaan toen ze klein waren, en Juul moest er altijd om lachen. Sylvie kon er niet tegen als ze ruzie hadden, al duurde die nog zo kort. ‘We zijn zussen,’ zei ze altijd. ‘Wij steunen elkaar.’

Toen werd Sylvies aandacht getrokken door iets anders, iets achter het raam.

‘Hé! Het sneeuwt!’

‘Sneeuw? Echt?’ zei Juul.

Ze gleed van haar bed en ging naast Sylvie staan. Achter de ruitjes dwarrelden grote, dikke vlokken uit de hemel. Zo te zien lag er al een laagje van een paar centimeter op de grond. Sylvie wipte van de ene voet op de andere. Juul voelde dat het ijs tussen hen begon te smelten.

‘Als we vlug zijn, hebben we nog tijd om een sneeuwfamilie te maken,’ zei Sylvie. ‘Schiet op, pak je laarzen!’

Zodra het ging sneeuwen, deden Juul en Sylvie niets liever dan families van sneeuwpoppetjes maken. Juul legde het blauwgrijze stukje lei terug op haar bed. Daar mocht het voorlopig blijven liggen, als een kleine planeet. Haar stenen en haar boosheid moesten maar even wachten.

‘Vlug nou!’ zei Sylvie, die haar hoody en wanten over haar pyjama aantrok.

‘Ik kom al,’ zei Juul. De ergernis gleed van haar af. Ze deed ook haar hoody en wanten aan en volgde haar zus naar de bijkeuken, waar ze in hun laarzen schoten. Samen sprongen ze het trapje van de veranda af. Twee zusjes die, nog in pyjama, door de knisperende lucht vlogen.

Langzaam en snel. Door dik en dun. Elf en twaalf. Juul en Sylvie. Gezworen kameraden, zei hun vader. Jij en ik, zus, zei Sylvie altijd. Op dit moment was dat volkomen waar. Ze waren sneeuwvogels, sneeuwmeisjes, sneeuwzusjes. In de

koude, zuivere geur van de verse sneeuw vergat Juul dat ze boos was op Sylvie, die haar 's ochtends voor de zoveelste keer bij het trapje van de veranda had laten staan en razendsnel het bos in was gerend.

Dat deed Sylvie nou altijd. Ervandoor gaan. Supersnel wegrennen. Soms had Juul het idee dat ze van Sylvie nooit iets anders zag dan haar rug, die uit het zicht verdween terwijl ze wegvloog over een pad, of waar dan ook waar ze een sprint kon trekken.

‘Perfekte plaksneeuw,’ zei Sylvie, maar dat merkte Juul al aan de manier waarop hun laarzen wegzonken en een stevige voetafdruk maakten. ‘Laten we beginnen.’

De dwarrelende vlokken waren net sneeuwvlinders. Juul maakte een kommetje van haar handen en ving een vlok op. Die bleef even liggen en smolt toen weg in haar blauwe wanten. Ze haalde diep adem. Het was een cadeau van de lucht, want ze hadden gedacht dat er geen sneeuw meer zou komen. Juul had gelooft dat de kans op meer sneeuw verkeken was nu de dagen langer en warmer werden. Geen sneeuwgezinnetjes meer die knus bij het huis stonden, naast de veranda, onder de grote esdoorn, rond de brievenbus. Maar kijk, wat een verrassing.

En moest je haarzelf zien, in pyjama en op haar laarzen, met sneeuwvlinders die zacht om hen heen neerkwamen in een steeds dikker wordende laag.

‘Waar zetten we deze poppetjes?’ vroeg Juul, die om zich heen keek.

De oudere sneeuwgezinnen die overal verspreid stonden, hadden al misvormde lijven van de dooi en waren schuin weggezakt, meer ijs dan sneeuw. Ook onder haar laarzen voelde Juul een dun ijslaagje, het gevolg van dagen met dooi en nachten met vorst. Het kraakte fantastisch als ze liep.

‘Wat dacht je van het begin van het pad naar de Schuif?’ vroeg Sylvie, die naar het smalle paadje wees dat door het bos naar de rivier liep. ‘Daar is ruimte genoeg.’

Juul zoog de koude lucht op. Rilte. ‘Oké, maar dat zal papa niet goed vinden.’

‘Hij komt er niet achter,’ zei Sylvie. ‘Nee toch?’

Juul schudde haar hoofd. Hun vader was – met zijn regels – bijna een uur geleden naar zijn werk vertrokken, zodat hij niet kon weten wat ze deden. En één ding was zeker: zij gingen er niets over zeggen. *Wij steunen elkaar.*

Sylvie en Juul kenden de regels uit hun hoofd:

Niet buiten gehoorsafstand van het huis komen.

Niet in de buurt van wilde dieren komen.

Niet de schoolbus missen.

Niet, onder geen voorwaarde, naar de Schuif gaan.

Ze noemden zijn regels ‘de Nieten’. Een sneeuwfamilie bij het pad dat naar de Schuif liep, al was dat officieel nog binnen de grenzen, kon hun vader het idee geven dat ze ook het pad op waren gegaan. De laatste, belangrijkste Niet. Juul greep haar vertrouwde loep met het lampje. Die hing aan een koordje om haar hals.

‘Kom mee,’ zei Sylvie. ‘De sneeuw is toch al weg als papa vanavond thuiskomt. Zit er maar niet over in. We doen het snel.’

Daar waren ze anders in. Sylvie ging meteen tot daden over, maar Juul nam graag de tijd om na te denken. Zo had papa bijvoorbeeld nooit gezegd: ‘Niet in je pyjama de sneeuw in gaan,’ maar ze wist zeker dat hij het niet goed zou vinden, al hadden ze dan laarzen, wanten en hoody’s aangetrokken.

Toch had Sylvie gelijk. Hoe kon hun vader erachter komen? Hij was al naar zijn werk in de houtzagerij.

Tegenwoordig reed hun vader in zijn oude Dodge pickuptruck achteruit de zandoprit af voordat zij op de schoolbus stapten. Juul wist dat hij hen liever niet alleen achterliet, maar Sylvie had namens allebei gezegd: ‘Dat gaat wel goed, pap.’ En het was de afgelopen drie maanden ook goed gegaan.

Beter dan goed, eigenlijk. Zonder vader die een oogje in het zeil hield of ze zich wel gedroegen, konden ze dingen

doen als de verse sneeuw in rennen en sneeuwpoppen maken. Er was niets mooiers dan goede plaksneeuw en je moest er gebruik van maken voor het zo koud werd dat de vlokken niet meer plakten, of zo warm dat ze smolten.

‘Niet de schoolbus missen’ was ook zo’n regel die papa er steeds in hamerde, waarop hij dan liet volgen: ‘Hier spreekt de vader van Sylvie en Juul, die op hen rekent.’

Dat was zijn manier om ervoor te zorgen dat ze gehoorzaamden. Juul was er zo goed als zeker van dat hij er niet op rekende dat ze in hun pyjama sneeuwpoppen maakten, vooral niet als het bijna tijd was voor de bus. Maar Sylvie rolde al een bal en toen nog een, geconcentreerd op haar bezigheid.

‘Maak jij de sneeuwvader, dan doe ik de dochters,’ zei Juul.

Met de sneeuwpoppen waren ze lang geleden begonnen, in groepjes bij het huis. Het waren mini-imitaties van hun eigen gezin. Soms hoorden er ook vrienden bij, zoals de Porters, die aan de overkant van de rivier woonden.

Volgens Sylvie was hun moeder met de traditie begonnen. Sneeuwmenstjes die met een beetje hulp gemakkelijk door kleine echte mensjes gemaakt konden worden.

‘Vergeet de sneeuwmoeder niet,’ zei Sylvie, en toen voegde ze eraan toe: ‘Die maak ik wel.’

‘Nee!’ zei Juul. ‘Dat doe ik!’ De boosheid die ze zopas nog gevoeld had, kroop haar lijf weer in.

Sylvie keek onthutst op bij haar felle toon. Juul hoorde het zelf ook, maar waarom moest Sylvie altijd degene zijn die de moeder maakte? Ze kneedde een figuurtje tussen haar blauwe wanten en Sylvie keek toe. Toen zette ze haar poppetje naast de sneeuwvader, die Sylvie midden op het pad had gezet, met zijn stokjesarmen wijd gespreid alsof hij de sneeuwdochters tegen wilde houden.

‘Zo,’ zei Juul. ‘Een perfect sneeuwgezin. Het laatste van het seizoen.’

Sylvie bukte zich, pakte de sneeuwmoeder op en zette haar in het midden van de familiekring. Juul zei er bijna iets van – waarom moest Sylvie haar verbeteren? – maar hield zich in. Het kwam door hoe Sylvie keek; ze had een blik in haar ogen die Juul het zwijgen oplegde. Na al die jaren miste Sylvie hun moeder nog steeds zo erg. Juul miste haar ook, maar ze wist dat het bij haar anders was. Ze vroeg zich wel eens af hoe enorm groot dat soort gemis was.

‘Mama hield van de verse sneeuw,’ zei Sylvie. ‘Net als wij.’

2

Kapow! De zwakke echo van een gewerschot klonk als een uitroepteken. Het was ver weg, waarschijnlijk aan de andere kant van de rivier.

De beer.

Hun vader had gezegd dat een rondzwerfende jonge beer kippen doodde bij boeren in de omgeving. Als om de verstoring van de stilte kracht bij te zetten, lieten de vogels van zich horen. Kardinaalvogels, een zwerm matkopmezen, kleine houtvinken en een troep spreeuwen. Ze vlogen kwetterend op; de sneeuw liet los van de boomtakken en viel in vlagen in het rond.

Juul zoog de koude lucht in. Het was tijd om naar binnen te gaan. Maar ze zag in één oogopslag dat Sylvie andere ideeën had, ideeën die inhielden dat ze Juul weer alleen achter wilde laten.

‘Nee, Sylvie,’ zei Juul. ‘Née. De bus...’

Maar Sylvie lachte erom. ‘Tijd zat,’ zei ze. ‘Ik ben zo terug. Ik moet toch trainen voor de wedstrijd.’

Sylvie was de snelste van de school, de ster van het hardloopteam. De tweede snelste was Liz Redding, die niet eens bij haar in de buurt kwam.

‘Nee. Toe nou, we moeten ons aankleden. En bovendien vries ik dood.’

Maar Sylvie hield voet bij stuk, daar bij de sneeuwfamilie. Daar bij het pad dat naar de Schuif ging.

‘Ik moet iets doen,’ zei ze, en ze klopte op haar zak.

O nee. Nee, nee, nee! Juul wist wat ze daar had: een wenssteen. Heel even flitste het beeld door haar hoofd van de gestreepte sok achter in hun kledingkast, bol van wensstenen. Had Sylvie er een uit gepakt? Dat moest wel. Misschien het speciale, gestreepte brokje gneis dat Juul er gisteren pas in had gestopt, perfect om in de Schuif te keilen. Als Sylvie het in haar hoofd had om met een wenssteen naar de Schuif te gaan, kon niets of niemand, zelfs Juul niet, haar daarvan weerhouden.

‘Nee,’ zei Juul weer. ‘Daar is geen tijd meer voor.’

Papa werd woedend als ze de schoolbus misten. Hij zou nog woedender zijn als hij van de Schuif wist. Juul en Sylvie hadden nog nooit, niet één keer, de bus gemist, maar wat hun vader niet wist was dat ze tientallen keren naar de Schuif waren gegaan, honderden keren, te vaak om te tellen. Ver van hun huis was het niet, helemaal niet, gewoon het pad door het bos af. Ze kenden het pad, ze kenden het

geluid van het kolkende rivierwater van de Whippoorwill en ze kenden vooral het punt tot waar ze op de oever konden komen. En dan was er nog Sylvies motto: ‘Zolang we onze voeten drooghouden, kan er niets gebeuren.’

En er was toch ook nooit iets gebeurd?

Het was altijd goed gegaan.

Juul keek naar haar zus, zoals ze daar naast de kleine sneeuwmoeder, sneeuwvader en sneeuwzusjes stond. Ze droeg haar lievelingshaarband, blauw met gele boterbloempjes, die van hun moeder was geweest. Sylvie droeg hem bijna elke dag. Opeens wilde Juul hem zelf hebben. Misschien leidde ze Sylvie af van het plan om naar de Schuif te gaan als ze de haarband afpakte.

‘Hé, het is mijn beurt voor de haarband,’ zei ze, en ze deed een graai. ‘Geef hier.’

Maar Sylvie dook weg, drukte haar laarzen in de sneeuw en nam de starthouding van een sprinter aan.

‘Néé, Sylvie!’

Sylvie keek lachend op. ‘Hou me maar tegen.’

Dat kon Juul niet, en dat wisten ze allebei. Sylvie was niet te pakken. Ze rende zo snel dat ze bijna niet kon stoppen. Juul had haar zus vaak zien doorslippen voor ze stilstond. Soms greep Sylvie zich aan boomtakken of de veranda-leuning vast om vaart te minderen, alsof ze geen rem had.

‘Toe nou, Sylvie. We missen de bus.’

‘Maak je niet druk,’ zei Sylvie. ‘Ik ben zo terug.’

Weerstand woelde door Juuls hele lijf. *Nee. Ga niet!* Ze greep Sylvies hand om haar tegen te houden. Nee, nee, néé! Maar op hetzelfde moment gaf Sylvie een harde ruk en de oranje want gleed van haar hand, waardoor Juul achterover struikelde. Ze hervond haar evenwicht en zwaaide met de want in de lucht, als een vlam tegen de witte sneeuw. Kom terug! Maar Sylvie rende al, met de ene blote hand in de zak van haar hoody.

En weer had Juul het nakijken.